

unió econòmica i monetària, cada estat podria puntuar segons el seu respecte o no a les normes en termes d'inflació, de deute i de balança de pagaments.

Són criteris neutres i aritmètics. Si estats membres es deixessin dur per consideracions més nacionals, podrien passar revista al pressupost de la UE i donar un cop d'ull amenaçador a la llista dels membres

que reben grans quantitats de diners sense fer-ne un ús visiblement positiu. Podrien igualment puntuar durament els estats que utilitzen el seu dret de vet al Consell de Ministres o (com és el cas de Gran Bretanya) que exigeixen derogacions unilaterals del tractat. Aquestes exclusions no han de ser necessàriament permanents. Una vegada exclòs un país, aquest hauria

de poder presentar la candidatura de bell nou. Si un estat aprovàs sincerament l'ideal de la UE, també hauria d'acceptar l'exclusió com un xoc saludable. Confeccionar una llista de candidats a l'exclusió basada en els criteris suara esmentats? Grècia, Grècia, Grècia. I Grècia.

The Economist (Londres)
Traducció: Eliseu T. Climent

A qui molesta Arzallus?

Enmig del batibull que han desfermat les seves últimes declaracions, Miquel Sellarès creu que Arzallus fa nosa perquè qüestiona l'actual model d'estat.

No puc negar, quan començo a escriure aquestes lletres, que hi ha profundes diferències entre la realitat nacional dels Països Catalans i la d'Euskadi. I les meves reflexions són producte de més de vint anys de seguir molt de prop la realitat nacional d'Euskadi i d'haver conegut persones que em van marcar el meu pensament: Jon Ajuriaguerra, patriarca del PNB, o Santi Brouard, dirigent d'HB, assassinat per les clavegueres de l'estat. I l'impacte que fa molts anys em va produir conèixer Xabier Arzallus.

Per mi, que conec molt de prop els principals dirigents de la política catalana, aquestes coneixences em van evidenciar i refermar la meua convicció que el principal problema que tenia el catalanisme o el nacionalisme polític català no era únicament la manca d'un projecte nacional estructurat, sinó el meu dubte que tinguéssim els dirigents amb la duresa i la fermeza que un procés de reconstrucció nacional requereix. I per desgràcia, per al meu país, els meus dubtes s'han confirmat. Catalunya i la resta dels Països Catalans, quasi vint anys després de la transició democràtica espanyola, avui han estancat la seva reconstrucció nacional i es dediquen a enfortir el projecte estatal, que sí que existeix.

En aquest context entendrem que una gran part de la classe política catalana, que segueix profundament acomplexada davant l'estat, no entén, no comprèn un home, un dirigent polític com Xabier Arzallus, que diu el que pensa i actua en conseqüència, mentre una gran part de la nostra classe política utilitza el doble llenguatge, l'igualment constant i el seny a la baixa. El seus èxits són la negociació constant, a

Xabier Arzallus. President del PNB.

vegades sense saber ben bé què negocien ni què pacten, ni a quin preu.

Es evident, doncs, que Arzallus és per a la classe política dels Països Catalans una persona que els enfronta amb la seva realitat i les seves contradiccions. Perquè si donessin la raó a Arzallus, les seves maneres de fer i la claredat del seu missatge, què farien amb Pujol, amb Cañellas o amb Lerma? Per no dir els Roca o els Serra?

Avui el nacionalisme basc té en Xabier Arzallus i en moltes dones i homes del PNB i ELA-STV els elements humans durs i contundents per portar Euskadi democràticament i en pau cap a una Europa que superi els perills i les amenaces dels actuals estats-nació. I és per tot això que la classe dirigent del nacionalisme espa-

nyol, amb els seus poders fàctics, i també una gran part de la classe política catalana, acomplexada i contradictòria, tenen por d'Arzallus.

Xavier Arzallus, aquests dies, i sobretot amb motiu de l'Aberri Eguna, ha dit en veu alta simplement allò que pensem molts nacionalistes sobre l'article 8è de la Constitució espanyola. I les seves paraules, manipulades per uns mitjans escrits i audiovisuals, en la seva immensa majoria en mans de l'establishment polític, han escandalitzat: editorials de diaris, declaracions polítiques contundents, o l'esperpèntic article de l'intel·lectual de la Corona, Baltasar Porcel, titulat *El vecino nazi*. Llegint-lo, i molts dels articles i editorials apareguts, hom s'adona de la gran força del pensament nacionalista espanyol, que no necessita ni anomenar-se així.

I és que Arzallus els ha trencat el *statu quo* no escrit en què basen, en general, el seu missatge els polítics i intel·lectuals del poder.

Però Arzallus, en aquest Aberri Eguna 94., no sols va parlar del títol 8è de la Constitució, sinó que va desemascarar tots aquells que voldrien que els estatuts d'autonomia fossin el sostre de la reivindicació nacional, i que oblidéssim què vol dir pàtria, per acceptar la pàtria dels altres, que fa impossible la de cadascun. Ho va denunciar: els Estats-Nació que veient que poden perdre en un futur la moneda, les fronteres i l'exèrcit, intenten defensar-se homogeneïtzant els pobles i les nacions que els componen.

Arzallus els ha dit: "No som espanyols, no som francesos, som bascos, i demà, també europeus", i això és el que els dol.

Miquel Sellarès